

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

every

at first sight

ทดลองอ่าน

#คุณรักเรามาก

ateerun เขียน
Miimork กาว
พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

at first sight
ครั้งแรกที่รัก

every
ateerun เต๋อฮุน
Mimork ทาม
พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

at first sight

#คุณรักเรามาก

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

ทุกคนคงเคยได้ยินประโยคที่ว่า 'Love at first sight' หรือ 'รักแรกพบ' กันมาบ้างแล้วใช่ไหมล่ะคะ บางทีความรักอาจจะเกิดขึ้นได้ภายในเวลาไม่กี่วินาที บางครั้งก็อาจจะเกิดขึ้นกับใครก็ได้บนโลกใบนี้ และบ่อยครั้งที่มีมักจะเกิดขึ้นโดยไม่มีเงื่อนไขอะไรให้ต้องคิดวิเคราะห์มากมาย นั่นแหละค่ะคือเสน่ห์ของมัน

ความธรรมดาที่แสนพิเศษนี้เองที่ได้เกิดขึ้นกับ 'คุณ' พระเอกของเรา เมื่อเขาตกหลุมรัก 'แพท' ภายในเสี้ยววินาทีที่พบเห็น โดยที่ตัวเขาเองก็ยังไม่ทันเข้าใจความรู้สึกนี้ด้วยซ้ำ และถึงอย่างไรรักแรกพบก็เป็นเพียงเรื่องบังเอิญ หลายครั้งที่มันไม่ได้พัฒนาต่อไปได้ง่ายๆ ต้องอาศัยโอกาสที่ดีเข้ามาช่วย แต่สำหรับคุณ การรอให้ความสัมพันธ์เป็นไปตามโชคชะตานั้นคงจะไม่ใช่ว่าคำตอบที่เหมาะสมนัก เขาจึงเลือกที่จะแสดงออกให้แพทได้รับรู้จากการกระทำและความเอาใจใส่ทั้งหมดที่เขาทำ เพื่อทำให้ความสัมพันธ์ของพวกเขาออกมาดีที่สุดในมุมมองที่มนุษย์คนหนึ่งจะทำได้

มาตามเอาใจช่วยคุณและแพทใน 'at first sight #คุณรักเรามาก' กันดีกว่าค่ะ ว่าสุดท้ายความสัมพันธ์ของทั้งสองคนนี้จะพัฒนาไปได้ถึงจุดไหน แต่แอบบอกก่อนเลยนะค่ะว่าไม่มีหรอกคำว่าไม่รัก ขึ้นอยู่กับว่าจะ 'รัก' 'รักมาก' หรือ 'รักมากกกก' เท่านั้นเอง แล้วมาสัมผัสบรรยากาศที่อบอุ่นด้วยกลิ่นอายของความรักในครั้งนี้ไปพร้อมกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟูซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

Chapter 00

กริ่ง

เสียงกระดิ่งดังบอกพนักงานในร้านกาแฟให้รับรู้ถึงการมาของลูกค้าเจ้าประจำในช่วงบ่ายวันหนึ่ง ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ในชุดเสื้อยืดสีขาวกางเกงยีนส์ก้าวเข้ามาในร้านอย่างคุ้นเคย

"รับเป็นคาราเมลค็อคคิอาโตเหมือนเดิมมั๊ยคะ" พนักงานประจำเคาน์เตอร์เอ่ยถามพร้อมส่งยิ้มไปให้ลูกค้าที่คุ้นหน้าคุ้นตาเป็นอย่างดี

"ครับ" ชายหนุ่มตอบรับพร้อมยิ้มเล็กน้อยแล้วเหลือบมองสำรวจขนมหวานในตู้กระจกใส "คาราเมลและช็อกโกแลตเอแคลร์อย่างละชิ้นด้วยนะคะครับ"

"ได้ค่ะ ลักครูนะคะ"

ระหว่างรอเครื่องดื่มและขนมหวานที่สั่งไป ดวงตาของลูกค้าหนุ่มเจ้าประจำของร้านก็สะดุดเข้ากับลูกค้าโต๊ะด้านในสุดที่กำลังก้มลงดื่มมนปั่นสีขาวในแก้วที่วางอยู่บนโต๊ะ และเพราะดวงตาสองชั้นเรียวคมยังคงจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์มือถือในมือ ทำให้ปากแดงเล็กต้องอ้าบังหลอดอยู่สองสามครั้งกว่าจะได้ดื่มเครื่องดื่มแก้วโต่นั้นเสียที ท่าที่ดังกล่าวทำให้คนที่ยืนมองอยู่ยกยิ้มเอ็นดูออกมาอย่างไม่รู้ตัว

"ได้แล้วค่ะ"

เสียงจากพนักงานร้านกาแฟเรียกให้ชายหนุ่มละลายตาจากลูกค้า

โต๊ะในสุดของร้าน แขนขวาเต็มไปด้วยก้ามเนื้อและเส้นเลือดที่ปูดออกมา
อย่างคนที่ออกกำลังกายอยู่เสมอ ท่อนแขนใหญ่มีลวดลายที่ดูสลักไว้
อย่างประณีตสวยงามยื่นออกไปรับออเดอร์ที่ส่งไปและส่งธนบัตรใบสีม่วงให้กับ
พนักงาน ชายหนุ่มเอ่ยขอบคุณหลังจากได้รับเงินทอนแล้วเหลือบมองไปยัง
โต๊ะด้านในสุดอีกครั้งก่อนจะหมุนตัวออกจากร้านไป

ชายหนุ่มตัวโตจากไปพร้อมรอยยิ้มเล็กๆ โดยไม่รู้ตัว เขาจดจำใบหน้า
ของเจ้าของนมปั่นแก้วโตนั้นได้เป็นอย่างดี

.
. .
.

Chapter 01

"เรียบบร้อยครับ" ณคุณเอ่ยบอกลูกค้าคนสุดท้ายของวันหลังจากติดแผ่นฟิล์มปิดแผลลงบนรอยสักขนาดกว่าสี่สิบเซนติเมตรที่กินเวลาสักไปเกือบหกชั่วโมง พร้อมทั้งแนะนำวิธีการดูแลรักษาหลังการสักให้แก่ลูกค้า ถือเป็น การสิ้นสุดงานของวันนี้ในเวลาสี่ทุ่มเศษ

make a too ร้านสักชื่อดังซึ่งเป็นที่รู้จักกันเป็นอย่างดีในหมู่มคนทีหลงใหลในงานศิลปะบนเรือนร่างแขนงนี้ สไตส์การสักแบบเรียลลิสติกที่ขึ้นชื่อของ make a too โดยช่าง 'คุณ ณคุณ' ผู้ก่อตั้งร้านเป็นที่ถูกกล่าวขานกันอย่างกว้างขวางในหมู่นักสักถึงความประณีตและสมจริงดังว่า ทำให้ต้องจองคิวล่วงหน้ากันนานครั้งก่อนปี

คุณวาดขาขึ้นคร่อม Ducati 1299 Panigale สีดำคันสวยเพื่อเดินทางกลับคอนโดฯ ที่พักหลังจากจบงานสุดท้ายของวัน การจราจรในช่วงสี่ทุ่มเศษ ไม่ได้แน่นขนัดดังเช่นในช่วงชั่วโมงเร่งด่วน ทำให้ชายหนุ่มเดินทางถึงที่พักได้ในเวลาครึ่งชั่วโมง ร่างสูงใหญ่ก้าวเดินจากลานจอดรถเข้าสู่ตัวอาคาร เป้าหมายคือลิฟต์โดยสารซึ่งเป็นพาหนะที่จะพาเขาขึ้นไปยังห้องพักในชั้นสี่สิบเอ็ดของคอนโดฯ หูใจกลางเมือง ประตูลิฟต์ที่เปิดรอแสดงให้รู้ว่าห้องโดยสารสี่เหลี่ยมนั้นมีผู้โดยสารอยู่ก่อนแล้ว ทำให้ชายหนุ่มเร่งฝีเท้าขึ้นเล็กน้อยเพื่อไม่ให้คนที่อยู่ภายในลิฟต์โดยสารต้องรอนาน

"ขึ้นไหนครับ" ผู้โดยสารลิฟต์หมายเลขหนึ่งเอ่ยถามผู้โดยสารหนุ่ม

หมายเลขสองที่เพิ่งก้าวเข้ามาใหม่

"ยี่สิบเอ็ดครับ ขอขอบคุณ...ครับ" คุณชะงักเล็กน้อยในจังหวะที่กำลังหันไปเพื่อกล่าวคำขอบคุณ ทั้งหมดเป็นเพราะไบหน้าของคนที่กำลังถาม

ผู้โดยสารลิฟต์หมายเลขหนึ่งที่อาสาทดเลขชั้นปลายทางให้คุณคือเจ้าของไบหน้าที่คุณขึ้นมาจากในหัวของเขาบ่อยๆ ในช่วงสัปดาห์นี้ เจ้าของฉบับนี้แสบแสบใครคนนั้น

คุณแอบลอบสำรวจเจ้าของร่างโปร่งผิวน้ำผึ้งในชุดเสื้อยืดตัวโตกับกางเกงขาสั้นแคตชอบๆ เมื่อได้มองในระยะนี้ทำให้สังเกตเห็นซี่แมลงวันเม็ดเล็กๆ ที่ได้ตาขวาและบริเวณหน้าแก้มซ้าย ซึ่งขับให้เจ้าของไบหน้านั้นดูน่ามอง ดวงตาสองชั้นเรียวคมดูต่างจากครั้งแรกที่ได้เห็น จมูกโด่งยื่นเข้ากันกับริมฝีปากแดงอมที่กำลังขยับเคี้ยวอะไรบางอย่างอยู่ตลอดเวลา คุณเดาว่าน่าจะเป็นกัมมีแบร์จากถุงที่อยู่ในมือของอีกฝ่าย หลังจากได้พิศมองไบหน้าของผู้โดยสารหมายเลขหนึ่งก็มีคำหนึ่งแวบเข้ามาในความคิดของคุณ

คือ...หน้าคือ

เหมือนรู้สึกถูกจ้องมองจากผู้โดยสารอีกคน ทำให้เจ้าของหน้าคือที่คุณแอบเรียกอยู่ในใจนั้นหันมามองพร้อมเลิควิวชั้นเล็กน้อย เป็นเชิงถามว่ามีอะไรหรือ และยังไม่ทันที่คุณจะอำปากเอ่ยอะไรออกไป เจ้าของหน้าคือก็ก้มลงมองดูกัมมีแบร์ในมือแล้วยกยื่นไปหาคุณพร้อมเอ่ยถาม

"เอามั้ยครับ"

"ครับ?" ประมวลผลอยู่หนึ่งวินาทีถึงเข้าใจประโยคคำถามประหลาดที่ผู้ร่วมโดยสารลิฟต์เดียวกันส่งมา "ไม่เป็นไรครับ ขอขอบคุณ"

ติง!

เสียงเตือนจากห้องโดยสารสี่เหลี่ยมดังขึ้นเมื่อถึงชั้นที่สิบเก้าซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางของผู้โดยสารลิฟต์หมายเลขหนึ่ง ทำให้ทสทนาประหลาดจับลงเพียงเท่านั้น ร่างโปร่งก้าวเดินเคลื่อนที่ออกจากลิฟต์ไป ทั้งผู้โดยสารหมายเลขสองที่กำลังแยมยิ้มเล็กๆ ไว้เพียงลำพัง

•
•
•
"คาราเมลมัคคิอาโตครับ"

เสียงสั่งกาแฟเมนูโปรดที่ร้านประจำใกล้คอนโดฯ ดังขึ้น ในเวลาสองทุ่มเศษ ร้านกาแฟยังคงมีลูกค้าทั้งขาประจำและขาจรเดินเข้าออกกันอยู่ไม่ขาดสาย ด้วยรสชาติของเครื่องดื่มและเมนูขนมหวานที่ถูกปาก ทำให้หลายคนกลายเป็นลูกค้าขาประจำของร้านแห่งนี้ คุณก็เป็นหนึ่งในคนที่ชื่นชอบในรสชาติกาแฟของร้านนี้ตั้งแต่ครั้งแรกที่ย้ายเข้ามาในคอนโดฯ หูข้างเคียงเมื่อสองปีก่อน

"นมกล้วยปั่นแก้วนี้ครับ" เสียงของลูกค้าที่ก้าวเข้ามาใหม่เรียกความสนใจให้คุณหันไปมอง ปรากฏเป็นร่างโปร่งเจ้าของใบหน้าคือในชุดที่คุณแปลกตาออกไปจากครั้งก่อนๆ

เพิ่งเลิกงานสินะ

ร่างโปร่งผิวสีน้ำผึ้งที่อยู่ในเสื้อโปโล บนอกปักชื่อบริษัทผลิตภัณฑ์ชื่อดังแห่งหนึ่ง ไหลซ้ายส่ายขวากระเป๋าทรงเหลี่ยมสีดำใบสวย และนี่เป็นอีกครั้งที่คุณแอบลอบสำรวจร่างโปร่งที่ยืนอยู่ข้างกันหน้าเคาน์เตอร์ในร้านกาแฟ

ในจังหวะที่คุณกำลังจะละลายตาออกจากร่างโปร่งข้างกาย ก็เป็นจังหวะเดียวกันกับที่เจ้าตัวหันมามองแวบหนึ่งพอดี คนหน้าคือหยุดคิด และเมื่อจำได้ว่าข้างกันคือผู้ชายตัวโตคนที่ค่อนข้างสะกดุดตาคนนั้น คนที่เขาเคยเจอในลิฟต์เมื่อวันก่อน คนตัวเล็กกว่าจึงส่งยิ้มบางออกไปเหมือนทักทาย เจ้าของร่างสูงใหญ่ส่งยิ้มกลับมาให้ พร้อมๆ กับใจที่กระตุกเต้นผิดจังหวะไปชั่วขณะหนึ่ง

•
•
•
หลังจากวันที่ได้ยิ้มทักทายกันในร้านกาแฟไปเมื่อครั้งก่อน จนถึงตอนนี้ก็ครบสัปดาห์แล้วที่คุณไม่ได้เจอเจ้าของซีแมลงวันใต้ตาน่ามองคนนั้น ซึ่งก็ถือเป็นเรื่องปกติเพราะเขาและเจ้าของออเดอร์นมกล้วยปั่นคนนั้นไม่ได้รู้จักกันเป็น

การส่วนตัว เพียงแค่บังเอิญอยู่คนโດย เดียวกันและบังเอิญเจอหน้ากัน ที่ร้านกาแฟใกล้คนโດย เท่านั้น แต่ที่ไม่ปกติคือในหัวของคุณยังคงปรากฏ ภาพใบหน้าเปื้อนยิ้มของคนตัวเล็กกว่าอยู่บ่อยครั้งอย่างหาเหตุผลไม่ได้จน นำหงุดหงิด

ไม่ใช่ว่าตัวเขากำลังตกหลุมรักคนที่เพิ่งเคยเจอและมีบทสนทนาประหลาด สั้นๆ ไม่ถึงสองนาทีด้วยหรือใช่ไหม

"เป็นอะไรนะพี่คุณ ทำหน้าประหลาด" 'นัท' ช่างสักฝีมือดีอีกคนของร้าน เอ่ยถามขึ้น หลังจากนั่งมองสีหน้าประหลาดของคนที่เป็นทั้งรุ่นพี่และเจ้านาย อยู่ครู่หนึ่ง

"เปล่า"

"โกหก"

"มึงไม่มีคิดสักต่อแล้วหรือ"

"เนี่ย! เปลี่ยนเรื่อง"

"สักเรื่องนะไอ้ นัท"

"ก็ผมเป็นห่วงพี่อะ ผมอยากใส่ใจ"

"ใส่หน้ามึงออกไปก่อนเลยนุ่น ลูกค้ามึงมาแล้ว"

นัทยอมตัดใจหยุดการซักถามเจ้านายหนุ่มแล้วผละตัวออกไปทำงานต่อ คล้อยหลังนัทช่างสักรุ่นน้องไป คุณก็กลับมานั่งครุ่นคิดกับตัวเองต่อด้วยสีหน้า ประหลาดอย่างที่นัทกล่าวทักไว้ นานทีเดียวที่คุณเอาแต่คิดถึงคนที่บังเอิญเจอกัน อยู่หลายครั้งหลายคราด้วยความรู้สึกบางอย่างที่เจือจางจนแม้แต่ตัวเขาในตอนนั้ ก็ยังไม่แน่ใจ

.

.

.

"แพท เสรีจยังเนี่ย" เสียงเรียกจาก 'เหมย' หญิงสาวหน้าตาสะสวย ในเดรสสีดำที่ไว้หน้าหลังอย่างน่าหวาดเสียวเร่งให้ 'แพท ภากร' เจ้าของชื่อ เร่งมือกวาดมือถือและกระเป๋าใส่ต๋างค์เข้ากระเป๋าสะพายข้างอย่างรวดเร็ว

เมื่อไม่ได้ยินเสียงตอบรับกลับมา เหมยจึงเอ่ยเรียกเร่งคนที่อยู่ในห้องอีกครั้ง "อีแพท!"

"เออๆ เสร็จแล้วเนี่ย"

"เร็วๆ อีเต๋รออยู่หน้าคอนโดฯ มึง โทเร่งจนมือถือถลอกไหม้แล้วเนี่ย"

นาที่ต่อมาร่างโปร่งสูงเกือบร้อยแปดสิบเซนติเมตร เจ้าของดวงตาเรียวคมกับซีแมลงวันเม็ดเล็กใต้ตาและหน้าแก้ม ก้าวออกมาจากห้องนอนในชุดเสื้อเชิ้ตสีดำปลดกระดุมสามเม็ดเผยให้เห็นสร้อยเส้นเล็กบนลำคอกับหน้าอกสีน้ำผึ้งเนียนสวยใส่คู่กันกับสกินนี่ยีนสีดำ ปิดท้ายด้วยกระเป๋าหนังลายควิลต์สีดำ สะพายข้าง แพทขอยเท้าเร่งเดินเข้าไปหาเพื่อนสาวคนสวยที่นั่งรออยู่บนโซฟาเบดตัวยาวในห้องนั่งเล่น ก่อนที่ทั้งสองจะพากันออกจากคอนโดฯ ไปหา 'เต๋' เพื่อนชายหน้าต่าที่จอตกรอรับอยู่หน้าคอนโดฯ

หลังจากเหนื่อยล้าจากงานมาทั้งสัปดาห์ ในค่ำคืนวันศุกร์ สถานบันเทิงต่างๆ ถูกใช้เป็นจุดนัดหมายของใครหลายๆ คน ซึ่งแพทและเพื่อนๆ ก็เป็นหนึ่งในกลุ่มคนเหล่านั้น กลุ่มเพื่อนห้าคนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยนัดรวมตัวกันอีกครั้งหลังจากไม่ได้เจอหน้ากันมาร่วมสองเดือน แพทและเพื่อนๆ เรียนจบจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง แพทและเหมยในวัยยี่สิบแปดปีกำลังทำงานในแผนก R&D (Research and Development) ของบริษัทผลิตรถยนต์ชื่อดังแห่งหนึ่ง 'นาย' ชายหนุ่มตัวโตหน้าโหดกำลังทำงานเป็นหัวหน้าวิศวกรอยู่ในบริษัทรับเหมาขนาดใหญ่ ส่วน 'โทเกอร์' หนุ่มเนิร์ดหน้าตาดีเพิ่งได้เข้าทำงานเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยที่จบมาหลังจากรากตรีฯ เรียนต่ออยู่ต่างประเทศหลายปี และคนสุดท้าย แต่เป็นเพียงคนเดียวที่ไม่ได้ทำงานเกี่ยวกับด้านวิศวกรรม หลังจากเรียนจบแต่ก็เข้าไปรับช่วงต่องานบริหารในธุรกิจอาหารแช่แข็งของทางบ้าน

"กูนี่กัลุ่นอยู่ว่าพวกมึงจะมาที่ร้านปิดมัย" นายเอ่ยปากแหวะเพื่อนทั้งสามคนที่เพิ่งเดินทางมาถึงหลังเลยเวลานัดมาเกือบครบชั่วโมง

"ใจเย็นคะนายช่างใหญ่"

"ไอ้โห อีแฝด ถอดเลยมัย เสื้อมึงสองคนนะ"

"เสีย" แพทและเหมยแฝดต่างพ่อต่างแม่เอ่ยขึ้นพร้อมกัน เหมือนย้ำความแน่นแฟ้นของความสัมพันธ์แฝดต่างสายเลือด

"My body, my choice. เรียนเมืองนอกมาหลายปี มึงไม่เคยได้ยินหรืออีเกอร์" เหมยพูดกระแทงกระแทงไทเกอร์

"ปากแบบนี้รักศึกษาเรียกมึงอาจารย์เต็มปากได้ยังไงเนี่ยอีเกอร์" แพทพูดสมทบ

"นี่พวกมึงรุมกูหรืออีแฝด"

"ไอ้ มึงจะทำอะไร" เหมยเซ็ดหน้าขึ้นเถียง ดูคล้ายเด็กที่อยากเอาชนะ

"ทำอะไร" และแพทก็ยังคงทำหน้าที่เป็นคนสมทบได้อย่างดี ไม่เสียชื่อแฝดเทียม

"อีเหี้ย" ไทเกอร์ดำพร้อมกับหลุดหัวเราะให้กับท่าทีของเพื่อน แล้วทั้งสามคนก็หัวเราะออกมาให้กับบทสนทนาโต้เถียงไร้สาระที่เพิ่งจบไปเช่นกัน

"เป็นไงบ้างวะอาจารย์" เต๋อเอ่ยปากถามถึงความเป็นไปของอาจารย์ปายแดง

"ถ้าตัดเรื่องที่ต้องคือพลุคพุดจาดี้ๆ ให้นักศึกษาเคารพก็ถือว่าโอเค... ดีเลยแหละ"

"กูนับถือมึงเลย เรียนเข้าไปได้ยังไงวะอีกตั้งหกเจ็ดปี กูแค่สี่ปีก็จะอ้วกละ"

"โง่ไปพวกมึงอะ"

"จ๋า พ่อหนุ่ม"

แล้วบทสนทนาของกลุ่มเพื่อนที่ห่างหายกันไปสองเดือนก็ดำเนินไปเรื่อยๆ พร้อมกันกับปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดที่เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องเช่นกัน ยิ่งปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายสูงขึ้นมากเท่าไร ความสนุกสนานในคืนวันศุกร์ก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น ร่างโปร่งบางในเชิ้ตสีดำขยับตัวตามเสียงดนตรีที่ถูกเปิดขึ้น สะโพกกลมได้สกินนี่ยีนสีดำที่ขยับส่ายไปมาเรียกให้สายตาหลายคู่จับจ้องมา

"แพท เบาๆ หน่อย"

นายเอ๋อปรามคนที่กำลังขยับตัวเต้นพร้อมกับกระดกแอลกอฮอล์สีเข้ม

เข้าปากเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ แพทไม่ใช่คนที่เที่ยวบ่อยหรือดื่มหนักมากขนาดนั้น เจ้าตัวเคยบอกว่าไม่ชอบที่จะต้องปวดหัวจากอาการแสงก็ในวันถัดไปตั้งนั้นเมื่อใดที่ได้ออกมาเที่ยวสังสรรค์ซึ่งจะเกิดขึ้นไม่บ่อยนัก ร่างโปร่งบางก็จะดื่มหนัก ปล่อยตัวให้สนุกสุดๆ ทุกครั้งไป เพื่อที่จะได้ปวดหัวอย่างคุ้มค่าที่สุด

ตรวระอะไรของมันวะ เพื่อนที่เคยได้ฟังเหตุผลทุกคนต่างคิดตรงกัน

ร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่อีกมุมหนึ่งของร้านถูกดึงดูดจากคนในเซ็ตสีดำที่กำลังขยับตัวไปตามเสียงดนตรีในสถานบันเทิงแห่งนี้ ซึ่งทำให้คำคืนนี้ของคุณไม่น่าเบื่ออีกต่อไป ตัวเขาไม่ได้ขึ้นขอการออกมาเที่ยวแบบนี้มากนัก แต่ถูกเพื่อนเรียกออกมาด้วยการอ้างว่าไม่ได้เจอนาน อยากรู้ว่าเพื่อนยังมีชีวิตอยู่ดีหรือเปล่า สายตาของร่างสูงจับจ้องไปยังร่างบางที่ในวันนี้ดูต่างออกไปจากคนที่เขาเคยเจอในลิฟต์หรือร้านกาแฟเจ้าประจำ คนในเซ็ตสีดำดูสนุกสนานไปกับเครื่องดื่มและเสียงเพลง ตัวขยับย้ายไปตามตามจังหวะอย่างพอเหมาะกับดนตรี และร่างบางมีส่วนนั้นยิ่งทำให้เจ้าตัวดูดี ดึงดูดสายตาที่มองมามากขึ้นไปอีก

"รู้จักหรือวะ" ด้วยความที่แผลจ้องมองนานเกินไป จนเพื่อนที่มาด้วยกันสังเกตเห็นได้และเอ่ยถามออกมา

"เคยเจอผ่านๆ อยู่คอนโดฯ เดียวกัน"

"โลกกลมจังวะ"

ใช่...โลกกลมจริงๆ

ณคุณเห็นด้วยกับที่เพื่อนของเขากล่าว

"แต่เคยเจอผ่านๆ แล้วจะจ้องอะไรเขาขนาดนั้นอะณคุณ" เพื่อนอีกคนเอ่ยแซว เพราะเห็นว่าร่างสูงใหญ่จับจ้องอยู่ที่ร่างโปร่งบางนั้นอยู่นานแล้ว

"ไม่รู้วะ"

นั่นสิ...

เขาเองก็ไม่วู้เหมือนกันว่าทำไม

.

.

.

Chapter 02

ปวดหัว

ความรู้สึกแรกที่แล่นเข้าจู่โจมทันทีในตอนเที่ยงของวันเสาร์ แพทนอนแช่บนเตียงหลังใหญ่อยู่ครู่หนึ่งก่อนที่จะลุกขึ้น เพราะรู้สึกไม่สบายตัวจนอยากอาบน้ำ ร่างสีน้ำตาลในตอนนี้ทั้งตัวมีเพียงชั้นในสีขาวแค่นั้นเดียว เพราะเป็นคนซีร่อน ซีร่าคาญ เมื่อคืนหลังจากเพื่อนๆ ลากร่างไปรุ่งที่คอกับค้ออ่อนเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์มาส่งไว้ที่คอนโดฯ คนเมาก็ไม่มีความสามารถหรือเรียวแรงเหลือพอที่จะพาตัวเองไปอาบน้ำให้สบายตัว จึงทำได้เพียงถอดชุดที่สวมอยู่ออกแล้วล้มตัวนอนทันที แพทลุกขึ้นเดินเชื่องช้าเตาะเตาะเหมือนเด็กเพิ่งหัดเดิน พาตัวเองเข้าห้องน้ำไปชำระร่างกายให้สบายเนื้อสบายตัว

หลังจากอาบน้ำจัดการตัวเองเสร็จแล้ว ร่างไปรุ่งอยู่ในเสื้อยืดตัวโตกางเกงขาสั้นजूแบบที่ใส่ประจำทุกครั้งที่อยู่ห้องไม่มีธุระให้ต้องออกไปไหน แพทเดินเข้าครัวชุดสะอาดสะอาดอันที่มิไ่ว้แค้ใช้ต้มมะหมักกับอุ่นอาหาร หลังจากยัดกล่องอาหารแช่แข็งเข้าไปอุ่นในไมโครเวฟสีขาว ดวงตาคู่คมก็กวาดหาของนมรสเปรี้ยวที่น่าจะพอช่วยบรรเทาอาการปวดมึนศีรษะในตอนนี้ได้บ้าง ก็มีแบร์จางของสีเขียวถูกส่งเข้าปากเรื่อยๆ รสชาติเปรี้ยวสังเคราะห์จากเยลลี่ที่มีช่วยลดอาการมึนหัวของเจ้าตัวเองได้บ้าง

หลังจากการทานอาหารอุ่นไมโครเวฟที่เป็นอาหารมื้อแรกของวันจบลง เจ้าของห้องชุดก็พาร่างของตัวเองมาทิ้งลงบนโซฟาเบดตัวนุ่มภายในห้องนั่งเล่น

ในมือซ้ายมีถุงกัมมี่แบร์ที่ปากอ้อมยังคงขยับเคี้ยวอยู่เรื่อยๆ สักพักมือขวาของ ร่างบางก็เอื้อมไปคว้าริโมตกดเปิดทีวีจอใหญ่ให้ห้องแห่งนี้พอมีเสียง ไม่เงียบ จนเกินไป ส่วนตัวเจ้าของห้องก็นอนแผ่ซี่เกียจอยู่บนโซฟาตัวโตอยู่พักใหญ่

"อยากกินนมปั่น" ร่างบางที่นอนซี่เกียจอยู่บนโซฟาพึมพำกับตัวเองเบาๆ ถึงเมนูเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมหลักเป็นนม ซึ่งถือเป็นเมนูโปรดของเขาในช่วงนี้

ร่างบางลุกขึ้นบิดตัวไล่ความซี่เกียจ แล้วเดินลากขาพาร่างเปลือยๆ ของตัวเองออกจากห้องไปยังร้านค้าแพ็คเกจไอศกรีมโคนโดฯ สูง แพทพาตัวเองเข้าไปใน ลิฟต์โดยสารหลังจากยืนรออยู่ครู่หนึ่ง

คนนี้อีกแล้ว

เสียงในหัวของร่างบางดังขึ้นมา เมื่อเหลือบไปมองคนที่อยู่ในลิฟต์ อยู่ก่อนแล้ว คนคนนั้นที่เขาเคยยื่นกัมมี่แบร์ให้ในลิฟต์ตัวนี้เมื่อหลายวันก่อน เพราะเห็นร่างสูงมั่งงอแงที่เขาอยู่พักใหญ่ และด้วยความที่ตอนนั้นในหัว เกิดความคิดสงสัยขึ้นมาว่าคนร่างหมีจะกินเยลลี่หมีหรือไม่

ใช่...

ความคิดประหลาด เขารู้

แต่ถึงยังไงวันนั้นเขาก็สรุปข้อสงสัยของตัวเองได้ว่า *หมีไม่กินหมี*

ตั้งแต่วันที่เกิดความคิดประหลาดจนส่งผลให้เกิดคำถามประหลาดกับ คนแปลกหน้าที่เจอกันในลิฟต์โดยสารของคอนโดฯ จนถึงวันที่ได้เจอกันอีกครั้ง แพทไม่ทันได้จุกคิดเลยว่าเพราะอะไรเขาถึงได้เอ่ยปากเริ่มบทสนทนาแปลกๆ กับ คุณคนนั้นขึ้นมา

.

.

.

คุณกำลังลงลิฟต์ไปซื้อกาแฟที่ร้านประจำใกล้คอนโดฯ ในขณะที่ลิฟต์ กำลังจะเคลื่อนลงจากชั้นที่สี่สิบไปยังชั้นที่สี่สิบเก้า ภาพของคนคนหนึ่งก็ผุดขึ้นมา ในหัว คนคนนั้นที่อาศัยอยู่ในคอนโดฯ ชั้นที่สี่สิบเก้า คนคนนั้นที่เป็นเจ้าของ ร่างบางสวยในชุดสีดำเมื่อคืน และไม่รู้ว่าด้วยเหตุบังเอิญหรือเป็นเพราะ

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เขายังไม่เคยเชื่อก็ตาม ประตูลิฟต์โดยสารเปิดออกที่ชั้นลิบแก้วและปรากฏให้เห็นตัวจริงของคนที่กำลังอยู่ในหัวของเขาเมื่อไม่กี่วินาทีก่อน เขาส่งยิ้มบางออกไปทักทายและอีกฝ่ายก็ส่งยิ้มบางกลับมาให้เช่นกัน วันนี้ร่างบางอยู่ในชุดสบายๆ ซึ่งดูเหมือนกันกับครั้งแรกที่เขาได้เจออีกคนในลิฟต์ ผมสีดำของอีกฝ่ายยุ่งเหยิงเช่นเดียวกับใบหน้าสวยนั้นที่ดูเหมือนยังไม่ตื่นเต็มตา

เมื่อลิฟต์เคลื่อนลงมาถึงชั้นล่างสุดที่เป็นจุดหมายปลายทางของทั้งสองคน คนตัวโตกวาดเปิดประตูลิฟต์ค้างไว้เพื่อให้คนที่ดูเหมือนเมฆวงงนั้นเดินออกไปก่อน แล้วตัวเขาจึงค่อยเดินตามออกมา ทั้งสองคนเดินไปในทิศทางเดียวกัน ร่างสูงใหญ่เดินตามหลังโดยเว้นระยะจากอีกคนนิดหน่อย ผ่านไปพักหนึ่งทั้งสองก็ยังคงเดินไปในทางเดียวกันอยู่ ทำให้ร่างสูงเดาว่าที่หมายของคนตัวเล็กกว่านั้นน่าจะเป็นร้านกาแฟเช่นเดียวกันกับเขา ร่างสูงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อตัดสินใจกับตัวเองได้ จึงเร่งฝีเท้าก้าวเข้าไปเดินอยู่ข้างคนตัวเล็กกว่า แล้วเอ่ยเริ่มบทสนทนา

"ไปร้าน cozy coff เหมอครับ"

คนตัวเล็กชะงักไปนิดหนึ่งเพราะยังไม่ทันสังเกตเห็นว่าร่างสูงในลิฟต์คนนั้นกำลังเดินอยู่ข้างกันกับเขา ก่อนจะพูดตอบไป

"ครับ คุณก็ด้วยเหมอครับ"

"ครับ ผมเป็นลูกค้าประจำ กาแฟที่นั่นอร่อยใช้ได้เลย"

"เหมอครับ เสียตายเราไม่ได้มีกาแฟ"

บทสนทนาของทั้งสองคนเป็นอันต้องหยุดชะงักไปเมื่อทั้งคู่เดินมาถึงหน้าร้าน และเหมือนเดิม ร่างสูงของคุณเปิดทางให้อีกฝ่ายเดินเข้าไปในร้านก่อน เมื่อถึงหน้าเคาน์เตอร์แพทก็เอ่ยสั่งเมนูเครื่องดื่มที่ทำให้เขาต้องพาร่างของตัวเองลงมาจากโซฟาตัวนุ่ม

"นมคาราเมลปั่นครับ"

วันนี้ไม่ใช่หมกกล้วยแะะ ร่างสูงที่จดจำเมนูเมื่อครั้งก่อนของคนข้างหน้าได้คิดขึ้นมาในใจ

เมื่อสั่งเสร็จแล้ว คนตัวเล็กกว่าก็เบี่ยงตัวหลบทางให้อีกคนได้เข้ามาสั่งเมนูที่ต้องการกับพนักงานข้าง

"คาราเมลมันดีคือาโตครับ"

"วันนี้มีเอแคลร์ รับประทานด้วยมั้ยะคะ" พนักงานเอ่ยถาม เนื่องจากจำได้ว่า ลูกค้านี้มักจะหิวของหวานชนิดนี้กลับไปเสมอในวันที่ร้านทำเมนูนี้ออกมาขาย

"ครับ"

"สักครู่นะคะ"

ในระหว่างที่พนักงานกำลังจัดการกับออเดอร์ของลูกค้าที่เพิ่งรับมา บทสนทนาของคนสองคนที่ต้องยืนรอเครื่องดื่มก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

"คุณอยู่ที่นี้มานานแล้วหรือครับ" คนตัวเล็กกว่าถามออกไป เนื่องมาจาก ที่ก่อนหน้าร้านสูงบอกว่าตนเองเป็นลูกค้าประจำของที่นี้

"ผมอยู่ที่นี้มาสองปีแล้ว" ร่างสูงหมายถึงคอนโดฯ ที่เขาอาศัยอยู่ "คุณเพิ่งเข้ามาอยู่หรือครับ"

"ครับ เราเพิ่งย้ายเข้ามาเมื่อเดือนก่อน"

"นมคาราเมลมันได้แล้วคะ"

เสียงเรียกของพนักงานทำให้บทสนทนาของทั้งคู่เป็นอันยุติลง แพท หมุนตัวไปรับเครื่องดื่มของตัวเองจากพนักงาน หันกลับมายิ้มให้ แล้วเอ่ยลา เพื่อนร่วมคอนโดฯ เดียวกัน

"ขอตัวนะคะ" ร่างสูงส่งยิ้มกลับมาให้ แล้วคนตัวเล็กกว่าก็หมุนตัว เดินออกจากร้านไป

ภายหลังร่างบางจากไป ร่างสูงยังคงยืนรอออเดอร์ของตัวเองในร้าน พร้อมกับความรู้สึกในใจที่เริ่มชัดขึ้นมาจากก่อนหน้านี้อยู่มากเลยทีเดียว

อีกด้านหนึ่ง คนที่เพิ่งเดินออกจากร้านมาพร้อมกับนมคาราเมลมันแก้วโต ก็รู้สึกกระชุ่มกระชวยขึ้นมาแปลกๆ โดยที่เจ้าตัวไม่ทันได้ลึกลับคิดอีกแล้วว่า เพราะอะไร ดูเหมือนว่าช่วงนี้แพทจะมองข้ามพฤติกรรมและความรู้สึกประหลาด บางอย่างที่มีเกิดขึ้นมาในตอนที่มีเพื่อนบ้านตัวโตคนนั้นอยู่ด้วยเสมอ

·
·
·

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3yQPtN3>